

[Ebba Stranga.]

været på de ægtepar, der er blevet omfattet af denne 1973-lov, som altså lige er trådt i kraft. Og på baggrund af de oplysninger, vi får dér, vil vi så tage endelig stilling til lovforslaget.

Inge Krogh (KrF):

Jeg synes ikke, man kan se bort fra, at der i det foreliggende lovforslag fra det kommunistiske parti er gode intentioner, og jeg tror også, at det ville betyde en forbedring, i hvert fald for en del kvinder, kvinder i ægteskaber, hvor man har måske en lille indtægt ved siden af. Her tror jeg, det ville betyde en forbedring, og specielt også en forbedring for gifte kvinder fra 62 til 67 år. Men på grund af landets økonomiske situation i øjeblikket mener vi ikke, at det kan gennemføres.

Ib Christensen (DR):

Den lov, man indførte i 1972 — og forslaget fra kommunisterne går jo ud på, at man fører loven tilbage til 1972-tilstanden — var et eksempel på lovjaskeri fra folketingets side. Man havde ikke tænkt sig ordentligt om, da man lavede den, og man havde navnlig ikke vurderet de økonomiske konsekvenser.

Så ændrer man enstemmigt loven i 1973, og så fratager man — således opfattes det af den gruppe, der her er tale om — dem noget, de synes, de har retmæssigt krav på, for de havde jo fået det, og så er vi straks inde i de psykologiske problemer, der kan opstå, når man må gennemføre nødvendige begrænsninger i de sociale ydelser for at spare og bl. a. også for at få midler til overføre til andre sociale, mere påtrængende formål.

Vi kan tilslutte os den argumentation, der er fremkommet med hensyn til forslagets omkostninger. Det drejer sig altså immervæk om $\frac{1}{4}$ mia kr., som fortrinsvis skal ledes til pensionister, som ikke har det alt for dårligt — fra hr. Albertsens side blev sagt de 30.000 mest velbjergede pensionistægter her i landet. Vi kan ikke se, at det er en

særlig påtrængende social opgave, slet ikke i landets økonomiske og finansielle situation.

Til dette kommer yderligere, at der jo stadig væk også i forslaget er tale om en forskelsbehandling. Vi er modstandere af forskelsbehandling, både når det drejer sig om aldersgrænser, henholdsvis 62 og 67 år, og når det drejer sig om mænd og kvinder. Jeg er godt klar over, at der naturligvis stadig væk vil være forskelsbehandling i pensionistlovgivningen, uanset om dette forslag bliver vedtaget eller forkastet, men jeg synes ikke, det indebærer nogen fremskridt i retning af en mindsket diskrimination.

Vi kan altså ud fra disse betragtninger ikke tilsige vores positive medvirken til dette lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Hanne Rein-toft) (DKP):

Jeg kan godt forstå, man har så travlt med at forklare, at dette ikke er et EF-forslag, for da man skulle lokke befolkningen ind i EF, havde man faktisk så travlt med at fylde den med usandheder og bedrag om, at vores socialpolitik ikke skulle samordnes med EF-landenes.

Da man nu ved sidste års sparerunde skulle finde et sted at spare — og dér kan man jo kun finde de svageste og de mest udsatte i dette land — så indførte man her det overordnede EF-princip, at manden gøres til hovedperson og hustruen til biper-son i social henseende. I næsten alle EF-lande er manden den sociale forsikringstager og hustruen følger hans forsikring. Det er ikke for ingenting, at den radikale landsdommer, Inger Margrete Pedersen, kalder kvinden i EF for de sociale sikrings proletariat, netop fordi hun har denne afhængige stilling, og det vil vi i hvert tilfælde, hver gang vi ser det dukke op i vores lovgivning, protestere imod.

Da man fratog de gifte 62-67-årige kvinder pensionsretten og i stedet for tildelte manden et hustrutillæg, der aftrappes ved indtægt, diskriminerede man jo kvinderne meget hårdt. Jeg synes, det er mærkeligt,